

FEDERACJA STOWARZYSZEŃ SŁUŻB MUNDUROWYCH RP

ZARZĄD

00-677 Warszawa, ul. Piękna 31/37, lok. 100

KRS 0000342738 NIP:113-28-26-105 tel. 509 639 226

Warszawa, dnia ¹⁶ września 2025 r.

Pan Waldemar ŻUREK
Minister Sprawiedliwości
Prokurator Generalny

Szanowny Panie Ministrze

Rozpocznę od złożenia Panu serdecznych gratulacji z okazji powołania na urząd Ministra Sprawiedliwości. Mamy świadomość wyzwań jakie stoją przed Ministerstwem Sprawiedliwości i Panem osobiście w zakresie kierowania administracją rządową w obszarze wymiaru sprawiedliwości. Jesteśmy baczniymi obserwatorami życia społecznego i politycznego stąd dostrzegamy ogrom zadań związanych z kontynuowaniem działań przywracających praworządność w obszarze sądownictwa i prokuratury.

Wiemy, że z racji Pana osobistych doświadczeń, jak mało kto ma Pan świadomość naruszeń w ostatnich latach wolności i praw obywatelskich przez organy władzy publicznej. Wie Pan doskonale, że to głównie na sądach spoczął obowiązek ochrony obywateli przed arbitralnością władzy publicznej, która niesiona demagogią zatraciła swoją misję służenia ludziom.

Doświadczyło tego boleśnie tysiące byłych policjantów funkcjonariuszy służb mundurowych objętych ustawą represyjną z 16 grudnia 2016 r. Wielu z nich zmarło i nie doczekało naprawienia krzywd jakich doznali od Państwa, któremu wiernie służyli, często z narażeniem życia i zdrowia, także przez długie lata po transformacji ustrojowej 1990 r. Wiemy, że sprawy te są Panu Ministrowi doskonale znane, stąd nie wymagają szerszego komentarza.

Jako Federacja Stowarzyszeń Służb Mundurowych RP podejmujemy wszelkie dopuszczalne prawem działania zmierzające do przywrócenia ludziom skrzywdzonym należnego im honoru i godności. Żyjący, w większości ludzie starsi, już od ponad ośmiu lat walczą o swoje prawa przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych. Jest to jednak proces długi i nie zawsze, wbrew oczywistym faktom i dowodom oraz stanowisku Sądu Najwyższego wyrażonemu w uchwale Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 16 września 2020 r., prowadzi do pozytywnego jego zakończenia. Jednym z elementów tych działań było nasze wystąpienie do Ministra Sprawiedliwości z 20 maja 2024 r., w którym apelowaliśmy o niezwłoczne wycofanie z Trybunału Konstytucyjnego kierowanego wówczas przez Panią Julię Przyłębską, stanowiska Prokuratora Generalnego z 6 marca 2020 r. (PK VIII TK 23.2018) o zgodności z Konstytucją RP art. 15c, art. 22a, w zw. z art.

13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz art. 1 pkt 4, pkt 6-7 i art. 2 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2016 r., złożonego tam - z upoważnienia ówczesnego Prokuratora Generalnego - przez byłego jego Zastępcę Roberta Hernanda do sprawy o sygn. akt P 4/18.

Wskazaliśmy wówczas, że stanowisko to zawiera szereg półprawd i przeinaczeń źle świadczących o obiektywizmie i znajomości przedmiotu opiniowania przez jej autora. Zupełnie opaczny jest też sposób interpretacji, mamy powody twierdzić że intencjonalny, licznych orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, w tym przede wszystkim wyroku TK z dnia 24 lutego 2010 r. (sygn. K 6/9). Nie jest to jedyny przykład zafalszowań w tekście ww. stanowiska Prokuratora Generalnego. Stąd tak ważne jest dla naszego środowiska spełnienie postulatu jego wycofania z obecnego TK.

W dniu 28 sierpnia 2025 r. otrzymaliśmy pismo, datowane na 25 sierpnia 2025 r., będące odpowiedzią na nasze wystąpienie z 20 maja 2024 r., pochodzącą od Dyrektora Biura Spraw Konstytucyjnych Prokuratury Krajowej. Przeczytaliśmy w nim, że „z uwagi na uchwałę Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 marca 2024 r. w sprawie usunięcia skutków kryzysu konstytucyjnego lat 2015-2023 w kontekście działalności Trybunału Konstytucyjnego, brak jest aktualnie uzasadnienia do podejmowania przez Prokuratora Generalnego jakichkolwiek działań przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie P 4/18”.

Nie ukrywamy, że powyższa odpowiedź, nie tylko ze względu na termin jej udzielenia, ale przede wszystkim z uwagi na podniesione w niej argumenty, jest dla nas zaskoczeniem i pozostaje niezrozumiałą. Oczywiście znana jest nam przywołana wyżej uchwała Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z 6 marca 2024 r. Możemy w niej przeczytać, poza tezą przytoczoną przez Dyrektora Biura Spraw Konstytucyjnych PK, że „w ocenie Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej stan niezdolności obecnie funkcjonującego organu do wykonywania zadań Trybunału Konstytucyjnego określonych w art. 188 i art. 189 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wymaga ponownej kreacji sądu konstytucyjnego, zgodnie z konstytucyjnymi zasadami oraz przy uwzględnieniu głosu wszystkich sił politycznych szanujących porządek konstytucyjny”.

Interpretując cytowany wyżej fragment uchwały Sejmu, naszym zdaniem w sposób uprawniony, dochodzimy do zgoła odmiennych wniosków. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że zdaniem Sejmu stan „niezdolności obecnie funkcjonującego organu do wykonywania zadań Trybunału Konstytucyjnego opisanego w Konstytucji RP” ma charakter trwały, ergo nie ma żadnych perspektyw jego restytucji. Tezę tą potwierdza kolejny akapit uchwały Sejmu mówiący o zasadach wyboru sędziów odnowionego Trybunału Konstytucyjnego. Skoro tak, to jaka może być racja prawna pozostawienia w tak ułomnym organie stanowiska Prokuratora Generalnego z 6 marca 2020 r. (PK VIII TK 23.2018) mówiącego o zgodności z Konstytucją RP art. 15c, art. 22a, w zw. z art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz art. 1 pkt 4, pkt 6-7 i art. 2 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2016 r. Wydaje się, że w przeciwieństwie do intencji Dyrektora Biura Spraw Konstytucyjnych PK, utrzymanie takiego stanu rzeczy jest legitymizowaniem całkowicie dysfunkcyjnego sądu konstytucyjnego i utwierdzanie opinii publicznej w przekonaniu o zdolności tego organu

do sądowej kontroli konstytucyjności prawa. Ponadto tworzy się co najmniej wrażenie, że pogląd o zgodności wskazanych wyżej przepisów policyjnej ustawy emerytalnej z Konstytucją RP jest, zdaniem obecnego kierownictwa Prokuratury Krajowej, tezą prawdziwą. A przecież tak nie jest, bo być nie może. Wskazują na to nie tylko liczne wyroki sądów okręgowych i apelacyjnych orzekających w sprawach odwoławczych, ale także wcześniejsze opinie dot. ww. ustawy Sądu Najwyższego, Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka oraz uznanych autorytetów w dziedzinie prawa, w tym prawa konstytucyjnego. Na sprzeczność art. 15c, art. 22a, w zw. z art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. *o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...)* z Konstytucją wskazuje również uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r. (III UZP 1/20).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, prosimy Pana Ministra o powtórne przeanalizowanie naszego apelu wyrażonego w piśmie z dnia 20 maja 2024 r., wszystkich jego argumentów i podjęcie decyzji o wycofaniu z obecnego Trybunału Konstytucyjnego kierowanego przez Bogdana Świączkowskiego, stanowiska Prokuratora Generalnego z 6 marca 2020 r. (PK VIII TK 23.2018) o rzekomej zgodności z Konstytucją RP art. 15c, art. 22a, w zw. z art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. *o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...)* oraz art. 1 pkt 4, pkt 6-7 i art. 2 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2016 r.

Z wyrazami szacunku

PRZEWODNICZĄCY
Federacji Stowarzyszeń Służb Mundurowych RP

płk. dypl. w st. spocz. Henryk BUDZYŃSKI